Kahve Molası

ISSN: 1303-8923

Arkadaşlarınıza önermek ister misiniz?

KISAYOLLAR

SON BASKI

kahvemolasi.com
Arşivimiz
Yazarlarımız
Manilerimiz
Forum Alanı
İletişim Platformu
Sohbet Odası
E-Kart Servisi
Sizden Yorumlar
Kütüphane
Medya
İletişim
Reklam
Gizlilik İlkeleri

Kim Bu Editor?

PDF Versiyonu

Get Acrobat Reader

Kahveci Soruyor?

KAPI KOMŞULARIMIZ

XasiorK Dergi

ÜÇ NOKTA Anlam Platformu

Kahvecileri.. YAZIN "KAHVE MOLASI"NA Ölümsüzleşin!..

Yazılan, Okunan, Kopyalanan, İletilen, Saklanılan, Adrese Teslim Günlük E-Gazete - Yıl: 2 Sayı: 328

22 Ağustos 2003 - Fincanın İçindekiler

- Ne oldum dememeli ... Yankı Yazgan
- Bay Havuz başında oturan ... Sedat Tuvar
- ÜNZİLE ... Betül Ayhan
- VUSLAT İLE FERİT TANITIMDA ... Turgut Ankara
- GEÇ BULUNMUŞ BİR AŞK ÖYKÜSÜ ... Serpil Gül Paçal
- Milenyumun Mandalı...Sait Haşmetoğlu
- Dost Meclisi, Tadımlık Şiirler, Biraz Gülümseyin, İşe Yarar Kısayollar, Damak Tadınıza Uygun Kahveler

Sözün Özü

Geleceği hiç düşünmem; ansızın geliverir.
(Albert Einstein)

Editör'den : Kısaca Abdurrahman!..

Merhabalar,

Sizden iyi olmasın bir arkadaşım var. Adı... Yok yok.. Adı bende kalsın. Biz ona şimdilik kısaca Abdurrahman diyelim. 3 yıl kadar önce tanıştık bu yere bakan yürek yakan Abdurrahman'la. Bir toplantı masasında karşılıklı düştük. Yusyuvarlak, tostoparlak, kafa cilalı, granta kıyafetli sürekli gülümseyen bir şeker adamdı. Masanın etrafına toplaşmış 15 kişi için ortaya dizilen 5 adet kurupasta tabağından önüne denk gelenine habire saldırıp, sonrada suçlu suçlu etrafı kesiyordu. Kısa sürede boşalan tabağa iç geçirerek bakıyor, en yakındaki diğer tabağa uzanmamak için ellerine hakim olmaya çalışıyor ama sürekli gülümsüyordu. Konuşulan konu beni de pek sarmadığından sürekli karşımdaki Abdurrahman'la ilgiliydim. Dayanamadım bana yakın dolu tabağı önüne itiverdim. Aman Allahım, günlerdir aç susuz ambara tıkılmış horoz gibi saldırdı. Hem yiyor, gözüyle de bana "Sağol, sağol" diyordu. Toplantı bitti Abdurrahman yanıma seyirtti hemen. "Yahu dostum bu iyiliğini hiç unutmayacağım. Allah aşkına bana kartını ver seni ziyaret edeceğim." "Hedi len" dedim içimdem. "Bir tabak bayat kurupasta için teşekküre mi geleceksin?" Japon işadamları edasıyla kart alışverişi yapıp ayrıldık.

Ertesi gün daha benim afyon patlamamışken telefon çaldı. "Aloo Cem Kardeş ben Abdurrahman" "Hıı" dedim ama, bende kayıt sıfır. "Yerindeysen sana geliyorum." "Haaa, olur." demişim. "Senin orda park yeri var mı?" "Bir yere sokarsın canım, bulunur o kadar yer." Yarım saat sonra zırrr kapı. Açtım, birbuçuk metrelik göbek çapıyla sırıtık Abdurrahman karşımda. "Vay Cem Kardeş" dedi, şapır şupur öptü, daldı içeri. Yahu alt tarafı adamın önüne bir tabak ittim ardından da üç laf ettim. Sanki kırk yıllık kankim hasbam. Elindeki Migros torbasını kucağıma itti. "Al sana getirdim, memleketimin medarı iftiharı." Bir koca torba çifte kavrulmuş fındık. Bayılırım da ha. Gitti ancak sığabileceği benim koltuğa attı kendini. "Cem Kardeş, ben seni çok sevdim. Artık benden kolay kurtulamazsın." "Ha" dedim "Bulduk papazı". Başladı anlatmaya. Giresun'lu zengin bir ailenin tek çocuğuymuş. Fındık bahçeleri varmış. Üniversiteyi yedi yılda bitirince, babası senden adam olmaz deyip ona bir bilgisayar şirketi kurmuş. Daha doğrusu varolan bir şirketi nüfusuna geçirmiş. Bu da yetkisiz genel müdür, babadan CEO olarak takılıyormuş. İki saat kadar o konuştu ben dinledim, ben sustum o konuştu. Monolog halinde geçen dialoğumuz Abdurrahman'la yıllardır süren bir dostluğun başlangıcı oldu. Bu arada getirdiği fındıkların yarısını aynen hüpletip geri götürmeyi de ihmal etmedi. Laf arasında, bana "Cem Kardeş" diyen Abdurrahman'ın benden 10 yaş küçük olduğunu da öğrendim. Ebat olarak bende ufak sayılmam ama bu adamla aynen Lourel

www.
pcakademi
.com

Hardy gibiyiz. 120x150x150 boyutları, kel kafasıyla benden küçük olduğuna kimsecikler inanmaz.

Abdurrahman aynen bir yürüyen çadır tiyatrosu. Çıkar sahneye, ver eline mikrofonu Cem Yılmaz halt etsin. Hikayenin biri bitip biri başlıyor. Ben birine gülmeyi yarılamadan ikincisine kahkaha atıyorum. 2 saat nasıl geçti anlamadım. "Cem Kardeş senin işin vardır, ben kalkıp şirkete gideyim, bensiz öğle yemeği boğazlarından geçmez." dedi. Beni de davet etti ama iş güç var diye geri çevirdim. "Yahu park yeri var dedin arabayı zor park ettim ha" diye söylendi kapıdan çıkarken. Merak ettim peşisıra ben de çıktım sokağa. "Yuhh oda ne?" Herifin araba dediği siyah bir Dodge. Hani şu minibüs irisi, kara camlı, jipvari kamyonlardan. Yolun eni 8 metre, arabanın boyu 5 metre. 2 dükkanın önünü, yolun yarısını mesken tutmuş, yedi ceddine rahmet okutuyor. Arabaya doğru ilerlerken kulağıma çalınanları ona hiç söylemedim tabi ama ben apartmanın kapısından dışarı çıkmamayı yeğledim. Abdurrahman "Cem Kardeş bana gelmeyi unutma ha, anlatacak daha çok şey var." dedi ve kamyonuna atlayıp gözden kayboldu. O gün bu gündür günde 3 sefer sesimi duymazsa işi rast gitmeyen, başı sıkıştığında, daral geldiğinde, sevgili bulduğunda, ayrıldığında, babasıyla kavga ettiğinde karşıma dikilen ama dostluğundan bolca zevk ve feyz aldığım bir arkadaşım oldu.

Nerden aklıma geldi durup dururken değil mi? Aslında hep aklımdaydı da bir punduna getirip nasıl başlıyacağımı bilemiyordum. Geçenlerde yeni tanıştığı İspanyol Maria'yla konuşmak için beni zorla Aksaray'da kızın kaldığı otele sürükleyince "Tamam" dedim "Sen kaşındın. Ben senin ipliğini Kahve Molası'nda pazara çıkarıyım da gör gününü." "Yapma oğlum, bak ölümü ye yazarsan. Yazacaksan da adımı kullanma, babamın kulağına giderse rızkımdan olurum lan." "Tamam korkma ben sana kısaca Abdurrahman derim." dedim. "Yuh" dedi. "Bende bundan sonra sana kısaca Cemşit diyeyim ödeşelim bari."

İşte, kısaca Abdurrahman'ın hikayelerini sizlere anlatmaya başlamadan evvel onu şöyle bir tanıyasınız istedim. Aslında dili kadar eli de maharetli olsa ve bu hikayeleri sizlere kendisi nakletse keşke. Ama nerde? Kendisi konuşurken derya, yazarken peltek, bilgisayar düşmanı bir bilgisayarcı adem. Eee gülü seven dikenine katlanır. O anlatır ben yazarım. Sevabı benim günahı onun boynuna. Hepinize dolu dolu, mutlu ve huzurlu bir haftasonu tatili dilerim.

Bir sonraki sayıda buluşuncaya kadar bulunduğunuz yerden bir adım öne çıkın. Sevgiyle...

Cem Özbatur

Yorum Oku / Yaz Yukarı

İnsan'ca : Yankı Yazgan

Ne oldum dememeli...

Kimse, “evet, ben ırkçıyım” ya da “faşistim” demiyor. O yüzden genç, militan ruhlu ve aslında ülkesini seven bir gence, “savunduğun fikirler faşizmdir ve ülkeni mahvedecektir” dediğinizde, kendini çok kötü hissetmesine sebep olurken, fikirlerine bağlılığını da arttırabilirsiniz.

Biz sanıyoruz ki, herkes her şeyi bilerek ve isteyerek yapıyor. Ne yaptığımızın farkında olmak ile, ne yaptığımızın sonuçlarını kestirebilmek arasındaki ayrımı yapmayı unutuyoruz. Eylemlerimizdeki niyetlerimiz ile eylemlerimizin sonuçları arasında ciddi farklar oluşuveriyor. Sonra, sonuçları niyetlerimiz gibi göstermeye alışıyoruz. Zaten kelimesi bu gibi durumlar için üretilmiştir. Sınıf geçmeyi zaten istemiyordum. Onu zaten sevmiyordum. Zaten solcu değildim. Zaten için daha Türkçe bir karşılık olarak “aslında” var, dileyenler onu kullanıyor. Ben aslında’yı tercih ederdim. Yaşım ilerledikçe, “zaten”ci oldum. Siyaset yapanlar arasında kendi yaşımdaki insan sayısı arttıkça yaşça ilerlediğimi anlıyorum.

Kimse büyüyünce, katil ya da hırsız olacağım demez. En azından ben öyle sanıyorum. Belki belli bir yaşa kadar, diye sınır koymak gerek. Olduğu yerin ne olduğunu bilebilmek, kendi yüzünü görebilmeye benzer. Aynaya bakmaksızın... Kendi yüzümüzün nasıl bir durumda olduğunu başkalarının yüzünde oluşturduğumuz değişikliğe bakarak kestirebiliriz. Ben ne oldum, dememeli; ne olacağım demeli noktasını aştıktan sonra, denebilir belki...

Siyaset icabı, faşist ya da ırkçı ya da bölücü gibi tanımlamalar kullanıldığında kimse, “Evet, ben ırkçıyım -ya da faşistim” demiyor. Belki açıktan itiraz da etmiyor, ama kendini koyduğu kalıp o değil. O yüzden, genç, militan ruhlu ve aslında ülkesini seven bir gence, “Savunduğun fikirler faşizmdir ve ülkeni mahvedecektir” dediğinizde, kendini çok kötü hissetmesine sebep olurken, fikirlerine bağlılığını da arttırabilirsiniz. Çünkü, size inanmaz; onu karalamak için “faşist” dediğinizi düşünür. Lütfen faşistlere faşist demeyin!

ODTÜ kimliği Sovyet pasaportu gibi

Bir arkadaşım 1977 senesindeki ODTÜ boykotu sırasında Kurtuluş Parkı’nda sabah koşusu yapardı. İzmirliyiz ya, böyle (o zaman için) uzaydan gelmiş gibi davranışları kimse yadırgamaz diye düşünüyoruz. Ben de siz okurları pek ilgilendirmeyen bir sebepten Ankara’ya geldim, bu arkadaşımla buluşacağım. Kızılay PTT’nin önünde uzun bir bekleyişten sonra, bizimki çıkageldi, şort, tişört, lastik ayakkabı, koşusuna devam eder gibi.. Biraz hırpalanmış gibi. N’olmuş... Kurtuluş Parkı’nın düzeninden 13-15 yaşlarındaki ülkücü delikanlılar sorumlu. Öyle rastgele koşmak yok. Bir kimlik kontrolü, ODTÜ kimliği. ODTÜ kimliği Sovyetler Birliği pasaportu o çocukların gözünde. Ama yine de son sözünü sormak lazım; “Faşist misin, komünist misin?”...Tabii, bir de “ulan” filan var. Bizimkinin cevabı: “Vallahi billahi faşistim arkadaşlar”... Neyse, diğer çocuklar gülmekten fazla dövememişler de, bizimki kurtulmuş. Şimdi olsa ne derdi acaba?

Benzer bir sorgulamayı, aynı sene tıp fakültesi derneğinin bir toplantısında kendim de geçirince, gülmekten ben de yerlere yattım; sorgucu (bir başka öğrenci, bir iki yaş büyük ama “adam görünüşlü”, benden kuvvetli olduğu kesin) sinirlendi; “Maocu musun, goşist misin?”... Ne olduğumu hatırlayamadım bir an, “Neydim ben yahu?” diye yüksek sesle düşünecek oldum. Adam şöyle bir itekledi omuzumdan. Birisi daha geldi, “Sovyetler Birliği hakkında ne düşünüyorsun?” diye daha kibarca sorgulamaya başladı. Bir şeyler gevelerken, bir eski arkadaşım imdada geldi görüp de... “O bizden yahu” diyerek, beni kurtardı. Dışarı çıktığımda “Siz neydiniz?” diye bile sormadan, tuvalete koştum.

Genç iseniz, dünyanın kaç bucak olduğunu (bilseniz bile) henüz görmediniz, demektir. Ürkekliğinizi yenmek için değişik yöntemler uygular, korkuya pabuç bırakmaz gözükürsünüz. Başka yol yok gibidir. Vahşi erkek atlar, tay ve toy iken, sürüler halinde gezer; sağa sola birlikte hamle ederlermiş. 70’li yılların Kurtuluş Parkı’nda topluca gezinen ve gelen geçeni pataklayan delikanlılar, pazar günleri aynı arabaya doluşup, caddelerde ileri geri turlayan oğlanlar gece yalnız bile yatamazken, çevreye korku salmayı pekala becerirler. Bu nasıl iştir?

Korku dağları bekler. Ne yapacaksınız

Yankı Yazgan
yanki@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Anlık Duygular : Sedat Tuvar

Bay Havuz başında oturan;

Bir eski dostumun (gerçi dost'un eskisi olmaz... belki izi kaybedilmişi daha doğru olur) geçenlerde bir yazısına rastladım ve hemen ona mail atım... "Umarım adım ve soyadım yetmiştir beni hatırlamana, yoksa çok üzülürüm" dedim... Cevap gecikmedi "Üzülme ben hiçbir dostumu unutmam **bay havuz başında oturan**" Vay canına unutmamış beee...

Hoşuma gitti, bende cevabımı verdim(cevabı verene kadar 93 yılı yazının tatili bir film şeridi gibi geçti gözlerimin önünden) "Unutmadığına çok sevindim **bay bungalov'da sabahlayan**...

Birini alışveriş yapar veya yola çıkarsan daha iyi tanırsın derler ya.. doğruymuş... İyide birini tanımak için; bence alışveriş insana biraz pahalı bir yol, şahsen hiç mi hiç tavsiye etmem..

Yolculuk..? Bakın bu olabilir.. Neden mi? Alış verişin dönüşü zor, yolculuğun ise nisbeten daha kolaydır... (Tecrübe ile müthiş sabittir.) "Baba sen bildiğin yoldan, ben bildiğim yoldan, haydi rast gele" dersiniz biter, böylece dostlukta bozulmamış olur....

İşte bu değerli dostumla biz bir tatil yolculuğunda tanıştık. Bir yıldır tanışıyorduk ve o 93 yazının başlarında bir gün tatilden bahsediyor idik Bana "Gel atlayalım benim arabama, basıp önce Alanya'ya ordan Akdeniz sahilinden vurup... Manavgat, Kemer, Fethiye, Bodrum, Kuşadası, Foça.. Ege'dende çıkar geliriz" dedi. Hiç düşünmeden "tamam bana uyar" dedim... Şu güzergaha bakarmısınız... Süper... Bu güzelim tatil yöreleri, onların bol yıldızlı otelleri, hani şu büyük yüzme havuzlu, garsunların size parmağınızı şıklattığınızda hizmet ettiği, akşamları çarşılarına ineceğiniz ışıl ışıl dükkanlar, kafeler, barlar.... Geldik Alanya'ya, sürüyor dostum klimasız arabasını dağlaraaa tepelereee....

Diyorumki "Yahu sen ne yapıyorsun? Sür şu arabayı şehre.. piştim, geberdim sıcaktan..

Bir otele gidelim, duşumuzu alalım, acıktım açık büfelere dalalım...." Dinlemiyor, sürüyor ıssız yollara, insandan eser olmayan sahillere.... "Bungalov da Bungalov" diyor başka birşey demiyor. Bagaja birde çadır koymuş, icabında onuda kurup yatarmışız....Yandım anacım yandım. "Yapma, etme, kurbanın olayım senin, ulan kurda kuşa yem oluruz, keserler bizi burdada cesedimizi bulan olmaz." Gülüyor, kahkahalar atıyor, "Sen çok korku filmi seyrediyoesun galiba" diyor... Bakıyorum durum kötü, deldirmeye hiç niyetim yok postumu, cazlıyorum ki ne cazlamak, arabasının kaportasını yumrukluyorum (Klimasız arabasını..) çok işe yarıyor... Neyse efendim... yerleşiyoruz bir otele.. "Mayolarımızı giyelim havuz başında buluşuruz"diyorum. İnip dalıyorum havuza çıkıp şezlongta beklemeye başlıyorum. (Karnımı doyuruyorum, bu arada içkim bol buzlu baş ucumda)Dostum geliyor yaklaşık bir saat sonra.. ana oda ne? gömlek pantalon sırtında sırt çantası... "Ben kumsala gidiyorum" diyor. Yaklaşık yüzeli metre ötede seriliyor kumsala... Geçiyor iki saat, gözüm onda... Ne yiyiyor ne içiyor. İçim elvermiyor, yasak olmasına rağmen çok rica ediyorum garsona, biraz espri olsun diye, tabi birazda gönlünü almakiçin (Şu malum klimasız arabasına vurduğum için) bol buzlu bir portakal suyu gönderiyorum. Bardağı kaldırıp şerfe yapıyor ve içiyor.

Sonraki iki günde her biri başka bir tesiste olmak üzere aşağı yukarı böyle geçti. O beni kırmamıştı bende karşılık olarak yapabileceğimin en iyiysi olanı yapmış, onu öpüp bir otobüse binip geri dönmüştüm. Dönmesem o beni bırakmayacak benim istediğim yerlerde kalacaktı. Benim ona uymam mümkün değildi. Yolcu etti beni gar'dan.. Ve kendi istediği gibi tatiline devam fırsatını yakaladı.

Birini tanımak için sakın alışveriş yapmayın ama tatile çıkabilirsiniz... Hala çıkmadıysanız.

Sedat Tuvar
tuvar@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kaşif Kahveci : Betül Ayhan

ÜNZİLE

Eylül ayının başlarıydı. Yazın bulutların arasından kaybolmaya başladığı günlerde, sabahın erken saatlerinde, güneş uyku mahmurluğunu üzerimden atmaya çalışırken işe gitmek zorunda olmanın iç burkan sıkıntısıyla çıktım yola. Üstelik bir arabam bile yok. Güzel havanın cazibesine kapılıp işe gitmek için kara yolunu değil, deniz yolunu seçiyorum. Üsküdar simitlerinden de bir tane aldık mı motor sefasının tadına doyum olmaz. Beşiktaş motorlarının hemen karşısındaki simitçiydi benimki Anadolu Yakası'nda otururken. Sanki sözüm varmış gibi motora her binişimde hiç olmazsa bir tane almadan geçemezdim. Bir elimde gazetem, bir elimde simidimin son lokmaları -ilk lokmaları sahilde otururken tüketmiştim- kalkmak üzere olan motora yetiştim koşar adımlarla. Üst katta açık havada oturmak daha iyi ama gazete okumaya devam edeceğim için alt katı tercih ediyorum. Motora binmekte epeyce geciktiğimden pencere tarafları dolmuş, sedirlerin koridor tarafında bir yere ilişiyorum, yol kısa zaten.

Simidimin son lokmasını ağzıma atıp minik kağıt parçasını çantama tıkıştırmaya çalışırken fark ettim onu. İlk dikkatimi çeken gözlerime dikilmiş, çakmak çakmak, kapkara gözleriydi. Canı simit çekti herhalde diye düşünüp umuma açık yerde bir şeyler yediğim için kızdım kendime, biraz da suçluluk duydum. Ama hayır, başka bir şeydi bu. Elimdeki kağıt parçasına ya da ağzıma değil, direk gözlerimin içine bakıyordu. Bir şeyler söylemeye çalışır gibi bir çaresizlik, azarlamak ister gibi bir kızgınlık, soru sormak ister gibi bir muamma karmakarışıktı bakışlarında. Beni ve aklımdan geçenleri okumaya çalışır gibiydi sanki. Herkesten gizli yaptığım herhangi bir şey ortaya çıkacakmış gibi bir mahcubiyetle kaçırdım gözlerimi. Tanıyor muydum onu? Hayır hiç sanmam. Kimdi peki? Neden bana öyle bakıyordu?

Devekuşu gibi başımı gazetenin satırları arasına gömmek ve motor yanaşıncaya dek öylece kalmak istiyorum. En iyisi okumaya devam etmek ama üzerime dikilmiş gözleri bilirken okuduklarıma veremiyorum kendimi. Bu beyhude çabadan vazgeçip, bir anlamda pes edip katladım gazetemi ve çantaya koydum. Hala bana bakıyordu. Başlarda kaçamak bakışlarla neler olduğunu, onu tanıyıp tanımadığımı anlamaya çalıştım. Ancak ne zaman ondan yana kaysa gözlerim, kesin ve keskin bakışlarından başka bir şey fark edemiyorum. Ne istediğini sormak en kısa ve kolay çözüm olacak ama cümle kurmaya cesaretim yok. Ben de kendimi gizlemeksizin, sormak istediğim tüm soruları nazarıma yükleyip kesin ve keskin bakmaya başladım ona. Şimdi sevdiği kadın uğruna düelloya hazırlanan iki şövalye gibiyiz. Sert bakışlarla izliyoruz birbirimizi. Açık vermemeye çalışarak karşıdakinin açığını arıyoruz.

Birkaç saniye sonra o keskin bakışlardaki hüzün çekti dikkatimi. Boğazın iki yakası gittikçe uzaklaşıyor sanki birbirinden, bir türlü bitmek bilmiyor yol. Sağda müsait bir yerde inmek gibi bir lüksüm de yok. Daha kötüsü kalkıp dışarı çıkacak gücüm de… Bir yandan da merak bağlıyor beni oturduğum yere. Ne istiyor benden? Ne isteyecek? Bir şey isteyecek olsa şimdiye kadar sorardı…

Ben de onu incelemeye başlıyorum. Sokakta görsem 15 bilemedin 16 yaşında derim. Ama kucağındaki birkaç aylık bebeğe öyle sarılmış ki kesin anne olmalı. Ancak bir anne bebeğine böyle sarılabilir. Anne olmak için çok erken bir yaş değil mi? Hele bu devirde ve İstanbul'da… Gözleri çok güzel. Gözlerini kırptıkça gür kirpikleri kralların tavus kuşu yelpazeleri gibi salınarak inip kalkıyor. Bakışlarının derinlerinde hiç kimseye anlatmadığı başka bir şey var sanki. Sorsam söyler mi?

Bebeğe bakarken göz bebeklerime dolan şefkat ona da yansıdı sanırım, yumuşadı bana bakışları. Hala çok kesin bakıyor ama önceki kadar keskin değil. Hüzün, utangaçlık ve sanki birazda imrenme hissi var gözlerinde. Ben hayatımdan bu kadar memnuniyetsizken neden imreniyor ki bana? İlginç olan meraktan eser yok onda. Ben sorular arasında boğuşurken o beni yıllardır tanırmış gibi bakıyor. Sanırım kendince bir senaryo, kendince bir hayat yakıştırdı bana ve ona sıkı sıkıya inandı. İmrendiği de yazdığı o senaryoydu belki. Oysa bir bilseydi…

Yanındaki çirkince kadın fark ediyor beni. Şeker çalan bir çocuğun suçluluk duygusuyla başımı önüme eğiyorum. Yaptığım masumane bir şey sayılabilir belki ama yakalanmış olmak ürkütüyor. İnsanların güzelliklerini yüzlerine göre değil, bakışlarına göre sınıflandırırım ben. Bu kadın gerçekten çirkince. Annesinin kucağında oturan bebeği bir hışımla alıp hırkasını, şapkasını düzeltiyor. Sonra yine hışımla, fırlatır gibi bir edayla tekrar annesini kucağına bırakıyor. O ise olacakları zaten bilirmiş, ya da alışkınmış gibi kayıtsız kadının bu tavırlarına. Hiç sevmedim bu kadını. Bu sefer kadınla göz göze geliyoruz. 'Kimsin sen' bakışlarına verebilecek bir cevabım yok, başımı yana çevirip denizi izlemeye başlıyorum. Acaba hala bana bakıyorlar mı?

Birkaç saniye sonra istem dışı olarak yine ona kayıyor gözlerim. Ağlıyor… Yanındaki kadına fark ettirmemeye çalışarak ağlıyor. Ne düşündü, neler yaşamakta kim bilir. Hüznü ağır geliyor galiba ona da. Ona sarılmak, söyleyemediklerini dinlemek istiyorum yapabileceğim hiç bir şey olmamasına rağmen. Acaba beni tanısa, aradan iki yıldan fazla zaman geçtiği halde onu unutamayacağımı bilse, onun için bu yazıyı yazacağımı bilse yine ağlar mıydı? Ben bile bilmiyordum ki o nerden bilecek… Gür kirpiklerinin altından inciler dökülüyor yavrusunun omuzlarına. Bir isim koyuyorum ona haddim olmayarak: Ünzile…

Kalkmalıyım, elim kolum bağlanmış oturamam orada. Ona sarılamadıktan, incilerini omuzlarıma emanet edemedikten sonra orada kalıp ona hüznünü anımsatmaya devam etmenin bir anlamı yok. Nasıl bir senaryo yazdı, neleri anımsadı acaba, hala merak ediyorum. Kalkıp güverteye çıkıyorum. Beşiktaş ağır ağır bana yaklaşırken ben de incilerimi boğazın sularına emanet ediyorum. Simidimin son lokması boğazımda takılı kalıyor. Bakışları üzerimde asılı kaldı.

BeT
bayhan@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Komikçi Kahveci : Turgut Ankara

VUSLAT İLE FERİT TANITIMDA

-Ferit, bu işi kesin almamız lazım.
-Bana ne söylüyorsun, hep senin yüzünden atılıyoruz zaten işten.
-Kaç kişi daha var önümüzde.
-On onbeş kişi var.
-Herkes de bu işe koşmuş. İnşallah bizden önce kimseyi almazlar.
-Valla işimiz zor ama şansımızı bir deneyelim.

(Uzun beklemeden sonra sekreter Vuslat'ı çağırır.)
-Vuslat bey, lütfen formu doldurur musunuz?
-Tabii.(Ulan ne zor sorular bunlar be.)
-Lütfen içeri buyrun, sizi yetkili ile görüştüreyim.
-Teşekkürler.
-Hoşgeldiniz.
-Hoşbulduk.
-Daha önce bu işte bir deneyiminiz oldu mu?
-Hayır.
-Kısaca anlatayım. Biz tanıtım organizasyonu ile ilgilenen bir firmayız, siz de direk olarak ürün tanıtımında çalışacaksınız.
-Tamam.
-Ücretlendirmeniz maaş+prim şeklinde olacak.
-Peki.
-Ne zaman işe başlayabilirsiniz.
-Hemen.
-Tamam o zaman hayırlı olsun, yarın sabah dokuzda bekliyoruz.
-Oldu görüşmek üzere.

(Vuslat abi ağzı kulaklarında dışarı çıkar.)
-Aldım oğlum işi. Adamlar beni görünce kaçırmak istemediler, hemen başlayın size çok ihtiyacımız var dediler. Ben de kıramadım kabul ettim.
-Allah Allah, abi yıllarca anlamamışız biz seni.
-Tabi oğlum ne sandın .
-Ferit bey sıra sizde.
-Geliyorum.
-Hadi oğlum Ferit. Zorlanırsan beni referans ver, hemen alırlar seni de işe.
(Feritte işe kabul edilir neşe içinde evlerinin yolunu tutarlar.)

-Abi bunu kutlamak lazım, alalım mı bir ufak.
-Alalım valla ama çok içmeyelim. Yarın iş var. Sandıktan takımları da çıkartalım, efendi gibi gidelim.
-Bu elemanlar arabada veririler mi bize?
-Verirler tabi oğlum en azından bana kesin verirler.
-Allah keyfe bak be.

(O gece onları uyku tutmaz, sabah erkenden işe giderler)
-Merhaba sekreter hanım, biz bu gün işe başlıyacaktık.
-İsimleriniz.
-Vuslat ile Ferit.
-Vuslat bey desene oğlum, sarsmasana karizmayı.
-Ha evet, siz Akmerkez'e gideceksiniz bu gün.
-Abi Akmerkez'e gidecekmişiz.
-Niye ki?
-Ne bileyim abi.
-Aşağıda minibüs bekliyor. Alın bu kartları şöföre verin, o sizinle ilgilenir.
-Ferit bak sen araba soruyordun, adamlar özel şöförlü minibüs ayarlamış bize.
-Gerçekten ya, çok şaşırdım.
-Günaydın şöför bey, bu kartları sekreter hanım gönderdi.
-Geçin bakıyım şöyle, boş bulduğunuz yere oturun.
-Abi binsene.
-Ne bineceğim oğlum, adam niye açmıyor kapıyı?
-Bin Allah aşkına, ne çabuk havaya giriyorsun.
-Hadi kardeşim binsenize sizi mi bekliyeceğiz?
-Ferit bak bu seferlik senin hatırın için biniyorum.
-Eyvallah..

(Kısa bir yolculuktan sonra Akmerkez'e varırlar.)
-Vuslat ile Ferit kimse onlar burada iniyorlar.
-Gel abi hadi inelim.
-Bu şöförün de suyu iyice ısındı valla. Ne bu laubalilik kardeşim, insan bey der hiç olmazsa.
-Gel takma kafana.
-Alın bakıyım şu poşetleri de kafeterya bölümüne çıkın, orada bizim arkadaş sizi bekliyor.
-Ooo Ferit bak, önce yemek yiyeceğiz herhalde.

(Ellerinde poşetlerle kafeterya bölümüne çıkarlar yanlarına birisi gelir.)
-Yeni başlayanlar sizler misiniz? Gelin bakayım benimle.
-Abi nereye gidiyoruz biz ya?
-Ne bileyim oğlum be, herhalde toplantı falan var.
-Şu odada üstünüzü değiştirin, ben dışarıda bekliyorum sizi.
-Ne giyeceğiz ki üstümüze?
-Ellerinizdeki poşetler ne kardeşim?
-Ne bilelim biz.
-Onları giyip gelin hadi, oyalanmayın fazla.
-Gel abi giyinelim bari.
-Ferit ne acayip elbiseler bunlar ya.
-Ben de anlamadım valla.
-Hah giyindiniz mi, yakışmış valla?
-Şimdi sen sosis olan, benimle gel bakayım.
-Sosis kim ya?
-Ana abi sosis sensin ya, sosis kıyafetiymiş o.
-Ne diyorsun oğlum sen, bozar adamı sosis falan.
-Hamburger vereydik daha mı iyiydi sanki, yuvarlak yuvarlak.
-Ferit senin üzerindeki ne kıyafeti?
-Bilmiyorum abi. Arkadaş bu ne kıyafeti?
-Pikachu.
-Pikachuymuş abi.
-Ne biçim isim lan o.
-Ne bileyim ben. Benim yabancı dilim var ya, ondan herhalde ejnebi kıyafeti giydirdiler.
-Ne yabancı dili be, sadece yes no diyebiliyorsun o kadar.
-Öyle deme abi, birden sekize kadarda sayabiliyorum artık.
-Hadi fazla konuşmayın da işe başlayın. Şu elinizdeki broşürleri dağıtacaksınız.
-Ferit ben yapmam oğlum bu işi, maymun olduk valla.
-Abi gel bak iş bulduk işte.
-Yok oğlum, bir gören olur sonra. Sosis Vuslat'la bikaşık Ferit diye ismimiz çıkar.
-Bikaşık değil Pikachu kim tanır bizi böyle Allah aşkına.
-Tanımaz mı?
-Yok abi, nerden tanısınlar.
-Gerçekten mi?
-Tabi be.
-İyi hadi, yapalım o zaman.

(Aradan zaman geçer, alışveriş merkezi kalabalıklaşır.)
-Çekmesene lan üstümü başımı.
-Abi sinirlenme, çocuk daha onlar.
-Neresi çocuk bunların, herifler düz duvara tırmanıyor.
-Bana da vurup duruyorlar, ben sesimi çıkartıyor muyum?
-Alllaahhh ısırmasana lan kolumu.
-Abi bağırmasana çocuğa ya.
-Ben kaçıyorum Ferit.
-Gel buraya, nereye gidiyorsun?
-Kimse tutamaz beni.
-Önüne dikkat et.
-Aaaaaah,(güm, pat.)
-Abi var mı bir şeyin?
-Kaç basamak düştük, herhalde ağrıyor her tarafım.
-Sen düşerken sosisin kopmuş, ne yapacağız şimdi bunu.
-Bana ne oğlum, ben gidiyorum. Sen ne yaparsan yap.
-Dur bekle, ben de geliyorum.

Turgut Ankara
turgutankara@kahveciyiz.biz

Misafir Kahveci : Serpil Gül Paçal

MADDİYATLA ÖLÇÜLEN
GEÇ BULUNMUŞ BİR AŞK ÖYKÜSÜ

Aşkın insan yaşamına sadece 18-25 yaş arasında yerleştiğini sanırdım bu güne değin. Ta ki Pembe tayyör, tüllü şapka ve hoş bir makyajla 65 yaşında ihtiyar delikanlının kollarında nikah salonuna giren 50 yaşındaki teyzemin hikayesini dinleyene kadar.

50 yaşına kadar tek yaşamış olan bir kişinin aşkının da, iki kişinin arasında geçmesine rağmen sadece kendi kendine tek başına yaşadığını eşinin ölümünden sonra gerçeklerle karşılaşmasını onun ağzından dinledim. Eşinin ölümünden bir ay sonraydı karşılaşmam. Nikahtaki o hoş halinden eser kalmamış, bu güne kadar yaşını göstermiyorsun genç kız gibisin diye takıldığımız teyzemin yaşından 10 kat daha yaşlı gösterdiğine şahit oldum. Başladı anlatmaya...

50 yaşındaydım. Zaman akıp gittikçe beyaz gelinlik hayallerim, yerini yavaş yavaş pembe tayyöre bırakmıştı. Kardeşlerimin evlenmesi beni iyice yanlızlığa itmişti. Öncelikle gelinlerimizin "Her yere ablanı götürmek zorunda mıyız" diye serzenişleri artık eskisinden daha çok etkiliyordu beni.

Evlenmek için evlenmem diyordum ama artık bu sözlerimi tutmayacaktım. Gurur ve mağrur görüşüme rağmen mantık evliliğinden oldum olası hoşlanmamıştım. Evlilikte insanın birbirine ısınmasını ve aşık olarak evlenmesini, yüreğinin pır pır etmesini istemiştim bu güne kadar.

Ama bu duygularımı kalbimin bir köşesine koyup bana sunulan ilk evlilik teklifini kabul etmeye karar verdim. 65 yaşında bir bey hiç evlenmemiş bir bayan arıyordu, hemen kabul ettim. 50 yaşında olmama rağmen genç görünüyordum. 65 yaşında nasıl biri diye düşünmedim bile. İşte her zaman hayalini kurduğum, beni istemeye geldiğinde kalbim pır pır edeceğini hayal ettiğim görücü koltuğunda, 50 yaşımda, kardeşlerim ve yeğenlerimin yönlendirmesiyle zoraki oturmuş bir kadındım.

İşte ilk görüşte aşk bu olsa idi. Kapı açıldı ve 65 yaşında olmasına rağmen çok genç görünen, benim hayalimde canlandırdığım uzun boylu, hoş bir kişi içeriye girdi. Genç bir delikanlı havası ve kendinden emin bir tavırla, muzip bir eda ile,

"Eee gençler.." dedi. "Cavidan hanım tam karşımdaki koltuğa otursun da birbirimizi daha görelim değil mi? Cavidan hanım yan taraftan birbirimizi göremeyiz. Karşımda olsanız da beni daha iyi süzseniz" dedi.

İşte "tılsım bu" dedim. Kalbim pır pır atmaya başladı. Aşk mı heyecan mı, yoksa herhangi biri olsaydı yine bunu mu hissedecektim. Tarif edemediğim duyguyla 20 yaşındaki genç kızlık hayallerime dönüverdim. Aşık oldum. Hani derler ya öksürük ve aşk gizlenmez. Kimselerden duygularımı gizleyemedim. O gururlu mağrur havam gitmiş, cıvıl cıvıl bir yaşlı oluvermiştim.

Hemen döndüm. Tavrımdan hiç birşey kaybetmeden konuya girdim. "Eşiniz neden öldü" dedim ciddi bir tavırla. Ama içimden "olsun ne önemi vardı" diyordum.. "Belki bulaşıcı bir hastalıktandır. Lütfen evi dezenfekte ettiriniz. Madem böyle bir evliliğe karar verdiniz. Bazı isteklerimin de önemi olacağını sanıyorum. Yoksa ben o evde oturmam" dedim.

Hüseyin bey, gözlerime öyle bir bakıyordu. Elimde olmadan kızarıyordum.
-"Hay hay Cavidan hanım. Siz her konuda bu kadar ciddi misiniz. Ben evlenelim dediysem iş ortaklığı gibi hemen evlenelim demedim. Duygularınız da benim için çok önemli" dedi.

Sonra herşey göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Gerçekten onu çok seviyordum. Hayal ettiğim pempe tayyörümle, içim pır pır ederek evlendim.

İlk evliliğinden olan bir kızı vardı. Ne kızı, ne de eski eşiyle olan anılar beni hiç ilgilendirmiyordu. Herşey güllük gülistanlık gidiyordu. Aniden bir felç durumu geçirdim. 1 hafta hastaneye yatırıldım. Eşim 1 hafta boyunca sabahları 3-4 saat ortadan kayboluyordu. Nerdesin dediğimde ise düşünceli bir şekilde yok bir şey diyordu.

Hastaneden çıktım. 1 haftada onu nasıl da özlemiştim. Fizik tedavileriyle üzerimde bulunan felç durumunu atlattım. Gençler gibi elele geziyorduk.

Bir sabah kalktığımızda eşim fenalaştı. Ve oracıkta ölüverdi. Yıkılmıştım.

Cenazeye gelen kalabalıklar hem bana taziyelerde bulunuyor. Hem de yanıma yaklaşarak bilmediğim bir nedenle, "Sana bunu yapmayacaktı" diye konuşmalar oluyordu. Ne olduğunu anlamadım. O arada kızı gelerek, elime kağıtlar tutuşturdu.

"Babam siz hastanedeyken bütün malları benim üzerime yaptı. Ancak bu evin ne olduğu henüz kesinleşmedi. Mahkeme kararı ile belli olacakmış" dedi.

Ben onların gözünde ve çok sevdiğim eşimin gözünde malı üzerine geçirecek bir ikinci kadın rolünde oluvermiştim. Bana hiçbir şey söylemeden hastalığımda demek ki bu işlerle uğraşmış ve bana açıklamak gereğini bile duymamıştı.

Oysa ben, 50 yaşında bulduğum mutluluğun ve beraber geçirdiğimiz bu evin hatıralarının peşindeydim.

Kızımıza döndüm, kızımıza diyorum çünkü onun bir parçası görüyordum.
-"Bak kızım, ben ölümden sonra ev peşinde koşacak değilim. Benim merak ettiğim baban benim duygularımı çok iyi biliyordu. Niye böyle bir konuma beni soktu " dedim.

- Demek ki sizinle her şeyi paylaşamamış. Bakın evi bile açıkta bırakmış. Sizin üzerinize yapmamış dedi. İşte acı gerçek buydu. Ben tek başıma aşkı yaşamışım. Eşimin gözünde mal bekleyen sadece ikinci eşmişim. Ben hastanedeyken öleceğimi düşünüp, benim yakınlarım alır düşüncesiyle malları kızının üstüne yapmış. Ve beni mal hırsı olan bir kadın konumuna düşürmüştü.

Bu düşüncelerle evden çıktım. Hemen mahkemeye gittim. Herkes evi kendi üzerime geçireceğimi düşünürken, evi hemen kızının üzerine yaptırdım. Ancak, ölünceye kadar sadece onunla yaşadığım odada kalmayı teklif ettim. Kızı dahil herkes şaşırdı. Nasıl olmuşta bu evi üzerime geçirmemiştim. Mahkeme bana bu hakkı vermesine rağmen, beni eşim dahil hiç kimse anlamamıştı. Ben maddiyat değil, 50 yaşımda bulduğum aşkımın izlerini arıyordum.

Geçte olsa tek başıma yaşadığım aşkı 50 yaşımda bulduğum gibi, genç bir kızın terkediliş duygusunu 60 yaşımda tadıyordum.

Teyzem bunları anlatırken, herkes gibi bizde onun duygularını geç anladığımızı hissettik.

Onu evinde bıraktık, daha doğrusu anılarını paylaştığı odasında....

Aşk gerçekten de şarkılarda olduğu gibi layık olanda kalmalıdır.

İşte İlhan Şeşen'in "Aşk layık olan da kalmalı" şarkısını her dinlediğimde teyzemi hatırlarım.

Serpil Gül Paçal
serpilgul@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Milenyumun Mandalı : Sait Haşmetoğlu

Editör'den Önemli Not: *Sevgili Sait Haşmetoğlu'nun e-romanı görsel öğelerle süslendiğinden, devamını ve önceki sayılarını aşağıdaki adresten tek tıklamayla okuyabilirsiniz. Üşenmeyin... Tıklayın...*
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/mandal_148.asp

Devamı var

hasmetoglu@kahveciyiz.biz

Yukarı

Dost Meclisi

Kahve Molası'nın sürekli ve sabit(!?) bir yazar kadrosu yoktur. Gazetemiz, siz sevgili kahvecilerden gelen yazılarla hayat bulmaktadır.
Her kahveci aynı zamanda bir yazar adayıdır. Bu bölüm sizlerden gelecek minik denemelere ayrılmıştır.
Yolladığınız her özgün yazı değerlendirilecektir. Siz sevgili kahvecilere önemle duyurulur.
Kahve Molası bugün **3.558** kahveciye doğru yola çıkmıştır.

Yukarı

Tadımlık Şiirler

Canım sıkılıyor,

Yüreğimi dumansız alev sarmış gibi,
İçim için için yanıyor..
Düşüncelerim sarsıntıda..
Şiddetli depremler sonrası gibi..
Duygularım darmadağın..
Kalbim uğultuyla çarpıyor,
Aman dilemeye mecalim kalmamış gibi..
Hislerim toz duman,
Gökyüzü yıldızları saklamış bağrına,
Benden inadına saklarcasına ..
Sevinçlerim grileşmiş..
Ne güneş'i ne ay'ı göremez olmuş gözlerim..
Bedenim isyanlarda gibi.
Heycanlarım yok olmuş,
Ellerim titriyor,
Dilim kilittlenmiş..
Hislerim bilinmeyen bir cephede,
Ne galibi ; nede mağlubu belli..
Görünmez bir savaşta gibi..
Blmediğim bir adresteyim sanki.
Sokakları karmaşık,
Binalar sanki tersine yükseliyor..
Kaybolmak üzereyim,
Korkuyorum sanma kaybolmaktan..
Tek korkum ..
Canım sıkılıyor.....

Osman Taplamacı

<#><#><#><#><#><#><#>

Düşünemiyorum...

Sana nasıl olduğumu anlatamam ...
Çünkü anlatılmaz karmaşık duygulardayım..
Varmıdır içimde kin, nefret ,öfke...
Kuramam cümle,cümle sana düşüncelerimi ...
Haykıramam düğümlenmiş boğazlardayım...
Hangi baharda geldim, gittimmi bilmiyorum..
Başladı ama bittimi bilmiyorum...
Hatırlıyorum soğuktan buz kesmiş ellerini...
Titrek dokunuşu hala elimde..
Kimsenin duymadığı zamana edilen küfürler benliğimde..
Paylaşacak çok şey anlatacak çok kelam vardı..
Hepsi zihinlerde ayakta kaldı...
Bir baharda geldim sıcaklığın tatlı tatlı kavurdu..
Nedeni bilinmez bir başka baharın rüzgarı...
Benliğimi alıp ateşlere savurdu..
Yollar kesişirmi bilmiyorum...

Kesişirse nolur çözemiyorum...
Düşünsel duyularım tatilde sanki...
Düşünemiyorum...

Osman Taplamacı
otaplamaci@kahveciyiz.biz

Yukarı

Biraz Gülümseyin

Müesseseden...

Temel'in eczanesine genç ve güzel bir kadın gelmiş, tartının üzerine çıkıp parayı atmış. Gördüğü kiloyu beğenmemiş, manto ve ceketini çıkarıp tekrar para atıp tartılmış. Fıkra bu ya, kiloyu gene beğenmemiş başlamış eteğini çıkarmaya. Bunu gören Temel hemen atılıp parayı kumbaraya atmış ve:
- Tevam edun bundan sonrası müesseseden...

<#><#><#><#><#><#><#>

Yukarı

İşe Yarar Kısayollar - Şef garson: Akın Ceylan

http://www.turk.ch/siir/siirdinle.htm
Şiirleri hep okuyacak değiliz ya biraz da bizim için ustaca okunmuş şiir leri dinlemeye ne dersiniz? demiş editör kardeş ve eklemiş: Şiirleri dinlemek için Realplayer e ihtiyacınız olacaktır. Ahmed Arif'den Recep Tayyip Erdoğan'a ve hatta Müşfik kenter'in bile kendi seslerinden şiirlerini dinlemek için buyrun efendim.

http://www.copyrightexpired.com/earlyimage/index.html
A Collection of Illustrations From Popular Sources Published Prior to 1923... Prehistoric hayat ile ilgili hazırlanmış hepsi birbirinden ilginç bir resim arşivi.

http://www.adders.org/freeware/indexgam.html
Boş vakitlerinizde oynayabileceğiniz bol miktarda oyundan oluşan gerçekten hoş bir arşiv. Hepsi indirilebilir olduğu için bilgisayarınıza indirmekde zorlanmıyorsunuz. İyi eğlenceler.

http://search.nascimpact.com/labo/laby.php

Aynı noktadan ikinci kez geçmeden ve kaleminizi hiç kaldırmadan kapalı bir zarf çizebilirmisiniz? Peki kısayolunu verdiğim oyundaki gösterilen alanda, bilyanızı sadece klavyenizin yön tuşlarını kullanarak ve aynı noktadan ikinci kez geçmeden tüm alanı dolduracak şekilde dolaşabilirmisiniz?

akin@kahveciyiz.biz

Yukarı

Damak tadınıza uygun kahveler

Rostrum Camera v1.1 [2.1M] W9x/2k/XP FREE
http://www.price-media.demon.co.uk/rostrum.html
İşte size muhteşem bir program. Tek bir fotoğrafın üzerinde sanki bir kamera kullanıyormuşçasına zoom ve kayma hareketlerini olağanüstü görüntü kalitesiyle yapıyor ve bunları bir film haline getirebiliyorsunuz. Yaratıcı yanınızı kullandığınızda ortaya harika şeyler çıkarabilir, statik görüntülere hayat katabilirsiniz. Resimlerle oynayan herkese şiddetle tavsiye edilir.

Yukarı

ISSN: 1303-8923
istanbullife.com

Kahve Molası MS Internet Explorer 4.0+ ve 800x600 Res. için optimize edilmiştir.
Uygulama : Cem Özbatur - Her hakkı saklıdır. Yayın İlkeleri